Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 187

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000 *Mart 2005





SEKA, TEKEL, TELEKOM...

Özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi yükseltelim!

SEKA'dan TEKEL'e...

Özelleştirme saldırısına karşı yükselen bayrak



SEKA direnişi ile birlikte sınıf hareketi yeni bir hareketlilik dönemine girmiş bulunuyor. Sermaye sınıfı kan-can bedeli ödeyerek kazanmış olduğumuz haklarımızı gasp ediyor. Bugünkü bu hareketlilikte belli kazanımlar elde ederek çıkabilirsek, sırada bekleyen saldırıların önünü kesme olanağına sahİp oluruz. Bugün en yakıcı ve acil görev, birleşik, militan bir sınıf hareketi yaratmaktır.

TEKEL işçileri tüm yurtta SEKA işçisinin açtığı yoldan gideceğini ilan etmiş durumda. TEKEL işçileri tüm işletmelerde fabrika işgalleri, mitingler yaparak saldırılara karşı tepkilerini ortaya koyuyorlar. TEKEL işçileri daha önceki saldırılarda zamana yayılan ve etkisi giderek zayıflayan bir yol izlemişti. Bugün TEKEL işçisi gücünü iyi ve etkili bir şekilde kullanabilmek zorundadır.

Diğer yandan TEKEL'in özelleştirilmesinden zarara uğrayacak, hatta tamamen tasfiye olacak tütün üreticileri de hareketlenmiş durumda. Malatya, Samsun, Tokat ve diğer illerde tütün üreticileri TEKEL işçilerinin eylemlerine katılarak mücadeleyi ortaklaştırma yönünde bir adım atmıştır.

Bu hareketliliği gören sermaye sınıfı, işçilerin içinde yıllarca beslemiş olduğu truva atlarının hizmetine başvuracaktır elbette. İşçi sınıfı içindeki truva atları tabii ki işbirlikçi sendikacılardan başkası değildir. Bunlar, SSK'nın tasfiyesi sürecinde ve daha önce onlarca örnekte gördüğümüz gibi yine görev başına geçmiş durumdalar. Hava boşaltma eylemleri ile varolan öfkenin boşaltılmasına izin vermemek gerekmektedir.

Büyük şair Bertolt Brecht'in dizelerinde dile getirdiği ve bugün alanlarda sık sık attığımız "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarı her zamankinden daha yakıcı ve güncel bir bir şiardır.

Evet tek başımıza kurtuluşumuzun imkanı var mı? Onun için yıllar öncesinden Hitler faşizmine karşı bir bayrak olan bu şiarı bugün daha da yükseltmek ve gereklerini yerine getirmekle karşı karşıyayız.

TEKEL, SEKA, TELEKOM, PETKİM, TÜPRAŞ, THY ve diğer özelleştirme saldırısıyla karşı karşıya olan kurumlardaki sınıf bölükleri birleşik bir hareketle bu saldırıları püskürtmenin olanağını yakalamış bulunuyorlar. Son yıllarda iyice gerilemiş olan sınıf dayanışmasını tekrar yükseltmenin ve işçi sınıfının gücünü sermaye iktidarına ve hükümetine göstermenin zamanıdır. İşçi sınıfı kendine pervasızca saldıran bu küstahlara boyunun ölçüsünü gösterebilmelidir.

Dün Hitler faşizmi kılığında halkları kıran emperyalizm, bugün Irak'ta, Filistin'de ve birçok yerde bombalarla, kurşunlarla katliamlarına devam ederken, ülkemizdeki işbirlikçileri bombaların finansmanını sağlayacak ve gerektiğinde tüm bölge halklarına savaş açacak mekanizma kurma telaşındadır.

Özelleştirme saldırıları savaştan ve emperyalist sömürüden bağımsız bir saldırı değildir. Petrol-İş'in Tüpraş özelleştirmesi döneminde gündeme getirdiği **"Irak; bir özelleştirme harekatı"** şiarı, bize bu topyekûn saldırıların kaynağı hakkında fikir vermektedir.

Burjuva cephenin dizlerinin bağını çözecek güç, birleşik devrimci işçi hareketidir. Bu gücü göstermek için bir adım daha ileriye.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşçi ve emekçiler mücadelenin sorunlarını tartıştı



Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 13 Şubat'ta Eminönü Kadırga Kültür Merkezi'nde **"Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!"** kampanyası çerçevesinde, **"İşçiler-emekçiler örgütlenmenin ve mücadelenin sorunlarını tartışıyor!"** şiarı ile bir sempozyum düzenledi.

Sempozyuma 500'ü aşkın işçi-emekçi katıldı. Kıraç, Esenyurt, Topkapı, Büyükçekmece, Yenibosna, Güneşli, Gaziosmanpaşa, Sultanbeyli, Ümraniye, Tuzla, Kartal, Kurtköy ve Gebze'den onlarca fabrika ve işyerinden, sanayi sitelerinden işçilerle sermayenin saldırıları, sorunlar ve çözüm önerileri tartışıldı.

Sempozyum oturumları başlamadan önce bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. İçerik olarak sınıfın tarihsel devrimci rolünü ve misyonunu ortaya koyan, bunu işçi sınıfının mücadele tarihinden kesitlerle birleştiren, bugünkü mücadele ve örgütlenme sorunlarının çözümünün siyasal bir sınıf hareketinin yaratılmasına bağlı olduğunu özlü olarak vurgulayan sinevizyon gösterisi, katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi.

Sinevizyon gösteriminden sonra BDSP adına yapılan konuşmada sempozyumun ön çalışması ve bu çalışma üzerinden ortaya çıkan tablo özetlendi. Ardından sempozyuma konuk konuşmacı olarak katılan Prof. Dr. İzzetin Önder ile BMİS Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli sunumlarını yaptılar. Sınıf hareketinin karşı karşıya olduğu saldırılar, sorunlar ve çözümlerin neler olduğu üzerine düşüncelerini aktardıktan sonra katılımcı işçilerden gelen soruları yanıtladılar. Zaman sıkışıklığı ve soruların fazlalığı nedeniyle bazı sorular ancak birleştirilerek yanıtlanabildi.

Verilen aradan sonra değişik fabrikalardan ve işçi havzalarından işçilerin hazırladığı tebliğ ve konuşmalara geçildi. Kürsü, zaman dışında hiçbir sınırlama ve koşul gözetilmeksizin bütünüyle işçilerin, işçi örgütlerinin, devrimcilerin kullanımına sunuldu. Konuşmak isteyen 40'tan fazla başvuru oldu. Fakat zaman darlığından dolayı bunların bazıları karşılanamadı.

BDSP'nin sınıf hareketinin güncel sorunlarına ilişkin tebliğinin ardından çeşitli devrimci çevreler, işçi dernekleri ve sendikalar düşüncelerini katılımcılarla paylaştılar. Değişik sektör ve fabrikalardan işçiler yaşadıkları sorunları ve mücadele deneyimlerini aktardılar. Sempozyumda HKM, DDSB, EHP, İHD, ÇEM-DER, Konfeksiyon İşçileri Bülteni, DHP, OSİM-DER, Güneşli-Yenibosna Tekstil İşçileri, Doğu Sanayi İşçileri, Tuzla Tersane İşçileri, Topkapı'dan metal işçileri adına sunumlar yapıldı. Belediye-İş iki nolu şubenin bir yöneticisi düşüncelerini dile getirdi. Ayrıca Ravelli'den, İlbek Tekstil'den, Bursa'dan bir otomotiv işçisi ile Alkom'dan işçiler konuştu.

Konuşmalar uzun olmasına rağmen genelde ilgiyle izlendi. Özellikle işçi konuşmaları canlı ve etkili oldu. İşçilerin konuşmaları çoğu zaman slogan ve alkışlarla karşılandı.

Atılan bu ilk adımın ardından, tartışmaların ve aydınlatma çalışmalarının fabrika bölgelerinde ve işçi havzalarında pratikleştirilmesi sınıf devrimcileri ve öncü işçilerin omzundadır.

"Önemli olan birlikte davranma gücüdür"



Sizlerle daha önce de bülten aracılığıyla düşüncelerimi paylaşmıştım. Ben Kurtköy'de petrokimya işkolunda yaklaşık 1000 kişinin çalıştığı bir fabrikada çalışıyordum. "Çalışıyordum" diyorum zira şu an işten atılmış bulunuyorum. Fabrikada yoğun sömürüye, sağlıksız çalışma koşullarına ve usta-patron baskılarına karşı sendikal örgütlülük çalışması başlatmıştık. Bunun farkeden patron 50 işçiyi işten attı.

Fabrikada işe başladığım günden itibaren (1.5 yıl önce) işçi arkadaşlarla yaptığım her konuşmada, "bu iş olmaz, yapılmaz" söylemleriyle karşı karşıya kaldım. Bende bir dönem bu düşüncelerin baskısı altında kaldım ama daha sonraları bu düşüncelerden sıyrıldım. Bütün olumsuzluklara rağmen bir şeylerin olacağına olan inancımı korudum. Nihayet çabalarımız sonuç verdi ve bu gelişme benim inancımın güçlenmesine ve sınıfa olan güvenimin artmasını sağladı. Aynı bantta çalıştığım arkadaşlarımla paylaşamam dediğim şeyleri paylaştıkça aramızda daha sıkı bir güven ve bağlılık oluştu. Önce bir kişiyle başladık ve şu anda 400 işçi bu işe baş koymuş durumda. Patronlar bizim gücümüz karşısında dize gelmek zorunda olduklarını gördüler.

Sendika çalışma yaptığımı için işten atıldım. Bu çalışma esnasında usta ve patronun gözüne çok battım. Onlar sadece birkaç kişi olduğumuzu ve bizi işten atarak her şeyin eskisi gibi olacağını ve işçilerin yine sözlerin çıkmayacağını sanıyorlardı. Ama bilmedikleri bir şey var ki o da işçiler artık eski işçiler değil.

Sendikal örgütlülüğe bölüm bölüm ve tek tek işçilere sendikayı anlatmaya başladık. Bu işin sonunda işten çıkarılmak ve patronla hesaplaşmakta vardı. Çalışma yayıldıkça işyerindeki bir takım uygulamalar değişmeye başladı. Bu değişikliklerle birlikte patronların sendikal çalışmayı farkettiklerini anladık. İşyerini denetlemek amacıyla kamera ve dinleme cihazları yerleştirildi ve kimi işçilere para teklif edildi.

Sendika çalışmadan dolayı yaklaşık 50 arkadaşımla birlikte işten atıldım. Çalışan arkadaşlarımdan öğrendiğim kadarıyla halen işyerinde baskılar devam ediyor. Bunun yanısıra sendikal çalışmada devam ediyor. Daha yetki aşamasındayken bir takım gelişmeler yaşandı, ek servisler konuldu. Yemekler kısmen düzelmiş ve patron sürekli bantları gezerek babacanlık gösterisinde bulunuyormuş. Bu durum bile örgütlü davranıldığında nelerin değişebileceğini gösterdi. Bizler birlik oldukça onlar korkmaya başladı. İşten atılmama rağmen süreci yakından takip ediyorum.

Bülten aracılığıyla arkadaşlarıma seslenmek istiyorum; patronların yaptığı tüm uygulamalar kimi işçileri tedirgin edebilir. Ancak bugüne kadar birbirimize güvenerek bu kadar yolu yürüdük, bundan sonra da patronun yönelteceği tüm saldırılara karşı tek yumruk olmak zorundayız, iç birliğimizi ve örgütlülüğümüzü güçlendirmeliyiz. Yeni saldırılara karşı hazırlıklı olmalıyız. Asolan bizlerin birlikte davranma gücüdür, örgütlü mücadelemizdir.

İşçilerin birliği, sermayeyi yenecek!

İşten atılan bir Tibet işçisi

Baharın coşkusuyla merhaba...

Son dönemde dünyayı kasıp kavuran bir emperyalist saldırganlık fırtınası ve bunun sonucunda bazen kendiliğinden, bazen örgütlü bir halk dalgası yükselmekte. Bu, baharın çok yakınlarda homurdayan sesidir. Çünkü hiçbir zaman ne fırtına bu denli azgın, ne de deniz bu denli dalgalıydı ve ne de ecel kemendi boynuna geçirmiş bu haramilerin saldırganlıkları bu denli azgınlaşmıştı. İnsanlık doğrulup son harami saltanatını da devirecek.

Baharla yüzleşmek için elbette ilk fedayı bizler yapmalıyız, tıpkı kardelenler gibi. Belki baharı yaşayamayacağız ama bu karı delip yerle göğün buluştuğu o müthiş gün "Ölüm sefa geldi, hoş geldi!" Ve ardımızda kalan sıcaklığımız olacak, karlar eriyecek, dereler taşacak ve dereler denizlere akıp daha güçlü dalgalara dönüşecek ve önümüze çekilen setlere bahar arifesinde yıkıcı darbeler indirecek.

Tersaneler özgülünde de ana sorunlar, yani sistemden kaynaklı sorunlar yaşanmakta ve yansımakta. Bundan dolayı yıllardan beri iki adım ileri bir adım geri atıyoruz, bazen de bunun tam tersini yaşıyoruz. Bizler her şeyden önce kendi özgül koşullarımıza uygun bir plan yapmalıyız. Ancak farklı alanlardaki çözümler burada tıkanabilir, bundan dolayı hayal kırıklığı yaşayabiliriz. Düşünce üretmek sınıf düşmanlarımızın en korkulu rüyasıdır. Biz, bunu yapmalıyız ve bahara uygun bir ortam yaratmalıyız. Coşkun olmalıyız, feda ruhunda sınır tanımamalıyız, yoktan varetmeli, korkusuz ilerlemeliyiz. Paylaşımcı olmalıyız. Yani artık temele oynamalıyız. Kimin kazanacağını tarih zaten gösteriyor/gösterecek.

Özgürlük ve paylaşımın sıcaklığıyla...

Torlak Tersanesi'nden bir işçi

Herşey satılık...

Sağlık haktır, satılamaz!

Hepimizin hatırlayacağı gibi yeni yıla asgari ücrete yapılan komik zamla girmiştik. Bu AKP'nin işçi, emekçilere acı sürprizi olmuştu. Bu bize yeni yılın işçi-emekçiler için nasıl geçeceğini de gösteriyordu. İlk günkü gibi bugün de işçi-emekçi düşmanı AKP, işçi-emekçilere dönük saldırılara tüm hızıyla devam ediyor. İMF ve patronların istediği yasaları bir bir meclisten geçiriyor. Bu saldırılardan bir tanesi de SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığına devredilmesidir. Bununla sağlık alanında özelleştirmenin temel adımı atılmış bulunuyor. Hastaneleri birer ticarethaneye, hastaları da müşteri haline dönüştürecek olan bu uygulamaya "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adı veriliyor. Sağlık Bakanlığı'na devredilen 148'i hastane olmak üzere toplam 573 sağlık kuruluşu önce İl Özel İdaresi'ne, sonra belediyelere, daha sonra da özel sektöre peşkeş çekilecek.

Bundan sonra bu kuruluşlar sağlık hizmeti veren değil, kâr etmekten başka amacı olmayan birer işletme haline geleceklerdir. Sağlık hizmeti temel haktır. Bunun ayırımsız bir şekilde devlet tarafından sağlanması gerekir. Yeni durumla birlikte, sadece parası olanın satın alabileceği bir ayrıcalık haline gelecektir.

AKP hükümeti, babalarının malıymış gibi özelleştirerek satmayı planladığı SSK hastaneleri 1946 yılından beri işçilerden kesilen paralarla kurulmuştur. Ve bugüne kadar da bizlerden kesilen paralarla ayakta kalmıştır. Bugün 53 bini aşkın çalışanıyla, 30 milyonu aşkın insana hizmet vermektedir.

Görünen o ki "Özelleştirme programı sağlık çalışanlarının köleleştirilmesiyle eş zamanlı yürütülecektir. Sağlıkta dönüşüm projesiyle birlikte sağlık çalışanları sözleşmeli personel haline gelecek ve performans, ücret belirlemede temel kriter olarak ele alınacaktır. Döner sermaye uygulaması temel ücret ödeme kaynağı olarak kullanılacaktır. Özetle sağlık çalışanları güvencesiz, örgütlenme hakkından yoksun ve düşük ücretli çalışma koşullarına mahkum edilecek, işyeri hekimliği alanında ise Türk Tabibler Birliği'nin görevlendirme ve ücretlendirme yetkisi elinden alınacak ve şu an gündemde olan yasa taslağıyla birlikte iki de bir hükümetin sağlık politikalarına kafa tutan Türk Tabibler Birliği üyesi hekimlerde hizaya getirilecektir." *(**Kızıl Bayrak** gazetesi Sayı: 2005/02)*

Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin uzun mücadeleler sonucunda ağır bedeller ödeyerek kazandığı haklar bir bir elinden alınıyor. Buna karşı işçi-emekçiler cephesinden anlanılı bir karşı koyuş örgütlenemiyor. Oysa bu saldırılara karşı izlenmesi gereken yolu SEKA işçileri bizlere göstermektedir.

Eğer bu saldırılara karşı güçlü bir işçi-emekçi barikatı oluşturulamazsa sermaye iktidarının saldırıları amacına ulaşmış olacaktır.

Pendik'ten bir metal işçisi

SEKA direnişi bitti, mücadele sürüyor...

Günün görevi SEKA'ları çoğaltmaktır!



SEKA direnişi, hükümet ile sendika temsilcileri arasında yapılan yoğun pazarlıkların ardından uzlaşmayla sona erdi. Anlaşma sonucunda SEKA, işletme hakkı ve işçileriyle birlikte İzmit Belediyesi'ne devredilecek. Devir sonrasında işçiler belediye personeli statüsüyle çalışmaya devam ederken, ücret ve sosyal hakları da bu yeni statüye uygun biçimde yeniden düzenlenecek.

Bu sonuç SEKA'nın geleceğine ilişkin kesin bir karar niteliğinde değildir. SEKA işçilerinin direnişi karşısında sıkışan ve açmaza düşen hükümetin yeni bir manevrası olarak değerlendirilmelidir. Çünkü, sendika temsilcilerinin de belirttikleri üzere, bu karardan kesin olarak SEKA'nın üretime devam edeceği sonucu çıkmamaktadır. Deyim yerindeyse hükümet direniş karşısında topu kaleye atmak yerine çevirmeye karar vermiş ve belediyeye göndermiştir. Sendika yöneticilerinin işletmenin üretime devam edip etmeyeceği konusunda Belediye Başkanı'yla yaptıkları görüşmede aldıkları "bakarız" yanıtı bu gerçeği dolaysız biçimde anlatmaktadır.

Topu belediyeye göndermekle amaçlananlar bellidir. Birincisi; böylelikle hükümet kapatma kararının sorumluluğundan sıyrılarak sorunu yerelleştirecektir. İkincisi; sınıf hareketi açısından mücadelenin ve direnişin simgesi haline gelen SEKA devre dışı bırakılacaktır. Üçüncüsü; Tekel ve Telekom gibi bugünlerde özelleştirilmesi planlanan işyerlerinde SEKA'nın tutuşturduğu kıvılcımın etkileri bertaraf edilecektir. Sonuç olarak alınan bu yeni kararla saldırı sadece uygun zaman ve şartlarda yeniden yürürlüğe sokulmak üzere geri çekilmiştir. Daha doğrusu, top hala kale önündedir ve ama top kaleye daha yakın durmaktadır. Bundan sonra, kapatma aşamasına gelinceye kadar yapıldığı üzere, işletme ve işçiler parça parça tasfiye edilecek, SEKA işçileri yeni bir direnişi başlatacak güç ve takati bulamayacak hale getirilecektir.

Anlaşıldığı kadarıyla SEKA işçileri de bunun bilincindedirler. Ama son kararı da yapılan oylamayla kendileri vermişlerdir. Elbette böyle bir oylama, sendikanın sorumluluğu üzerinden atmasından başka bir anlam taşımamaktadır. SEKA işçileri, bu kararın çıkabilmesi için son bir haftadır tam bir abluka altına alınmış, dayanışma bağları kesilmeye çalışılmıştır. Hatta kararın arifesinde işletme polis tarafından bariyerlerle çevrelenmiş, operasyon beklentisi doruğa ulaşmıştır. SEKA direnişçileri bundan önce her türlü saldırıya karşı hazır olduklarını ve direnişlerini ölümüne sürdüreceklerini belirtseler de, geçen hafta gazetemizde yayınladığımız röportajda bazı işçilerin ifade ettiği gibi artık yorulmuşlardır. Bu yorgunluğun ortaya çıkmasının en önemli nedeni de, aktif dayanışmanın ileri sınıf bölükleri ve devrimci güçlerle sınırlı kalmış olmasıdır. İşçilerin en büyük beklentileri Türk-İş'in genel grev kararı alarak işçi sınıfını sorunun tarafı haline getirebilmesindeydi. Ancak geçtiğimiz hafta bu beklentilerin hayal kırıklığıyla sonuçlanması "yorgunluk belirtileri"ni de artırmıştır. En son Emek Platformu da boş laf dışında somut bir karar çıkarmayınca hayal kırıklığı daha da artmış oldu.

Bu tablodan hareketle şu kadarını söyleyebiliriz ki, son birkaç hafta içerisinde SEKA direnişçileri üzerinde kurulan abluka sermaye ve sendika ağaları işbirliğinin ürünüdür. Bu abluka SEKA direnişçilerinin mücadele istek ve inançlarına yönelmiş, bunda başarılı da olunmuştur. İşte bunun için SEKA direnişçileri her ne kadar oylarıyla kararı onaylamışlarsa da, direnişi büyük bir burukluk ve üzüntüyle noktalamışlardır.

Herşeye rağmen SEKA direnişinin kesinlikle gözardı edilmemesi, dahası değerlendirilmesi gereken büyük kazanımları vardır. Bu kazanımlar bir bütün olarak işçi sınıfına aittir. SEKA işçileri her ne kadar amaçlarına ulaşamasalar da, bugüne kadar sınıf hareketine karşı pervasızlık ve aymazlıkta tüm sınırları zorlayan sermaye ve hükümetine büyük bir darbe vurmuşlardır. Direniş karşısında önce saldırgan ve dediğim dedik havalarında yaklaşan hükümet daha sonra tam anlamıyla paniğe kapılmış, sonuçta da dediklerini yutarak geri adım atmak zorunda kalmıştır. Bunun, sermayenin saldırıları karşısında çaresizlik ve moral bakımdan çöküntü içerisinde olan sınıf ve emekçi hareketi için ne denli büyük bir kazanım olduğu bellidir. Demek ki, işçi ve emekçiler "birlik olsa dünya yerinden oynar", demek ki direnerek kazanmak mümkündür, demek ki sermaye ve hükümetleri "kağıttan kaplandır" vb. Bunlar, SEKA direnişinin sıradan işçinin dahi kafasında uyandırdığı

düşüncelerdir. Bu kadarının dahi, sınıf ve emekçi hareketinin bugün bulunduğu durumda taşıdığı büyük değer tartışılmazdır.

SEKA'ya böyle bakmalı ve işçi-emekçilere böyle anlatmalıyız. SEKA direnişin simgesi olarak işçi-emekçilerin belleğinde canlı tutulmalı, yaşatılmalıdır. Elbette bu yeni SEKA'lar demektir, SEKA'ları çoğaltmak demektir. Sadece TEKEL, Telekom gibi özelleştirmenin hedefindeki işyerlerine değil, sendikasız-sigortasız vahşi sömürü şartlarının egemen olduğu fabrikalara SEKA ruhunu taşımak demektir.

Dahası, SEKA'nın derslerinden öğrenmeliyiz. SEKA'nın verdiği en önemli ders, sendika ağalarına bel bağlamamak, bağımsız-örgütlü bir sınıf hareketi yaratmak için harekete geçmektir. Bunun için, sınıfın birleşik direnişini örmek amacıyla bu yola baş koymayı göze alan ileri sınıf güçleri inisiyatifi ele almalı, harekete geçmelidirler. İhtiyaç, sınıfın birleşik eylemine önderlik edecek bir ileri siyasal sınıf inisiyatifinin yaratılmasıdır. İhtiyaç, bu yolda baş koyanların sınıfı örgütleyecek ve harekete geçirecek bir yönelim içerisine girmeleridir. SEKA direnişinin ardından sınıf devrimcilerini ve sınıfın ileri güçlerini bekleyen temel sorun işte budur. Bu aynı zamanda SEKA direnişçilerine ödenmesi gereken bir borçtur.

(Kızıl Bayrak gazetesinin 5 Mart '05 tarihli 10. sayısından alınmıştır...)

Alkom işçileriyle sınıf hareketi ve TİS üzerine konuştuk...

Gelişen her hareketliliğe destek verelim!

Bülten: *En son görüşmede sözleşme bağıtlandı. Sanırız işçilerin genelinin düşüncesi yönünde bağıtlanan bir sözleşme oldu. Sizce de böyle mi?*

1. İşçi: Hemen hemen öyle diyebiliriz.

Bülten: *İşçilerin toplamı sözleşme için özellikle zam oranı için ne diyor, tepkiler nasıl?*

2. İşçi: Şunu söylemek lazım, aldığımız zammı göklere çıkartmıyoruz, çok çok iyi demiyoruz. Ama az deyip birilerini de suçlamıyoruz. İşçilerin çoğunluğuda bu düşüncededir. Tabii ne olursa olsun, yüzde elli de alsaydık beğenmeyecek olanlar var. Zaten bunu da beğenmemişler!

3. İşçi: Zam oranı önemli olduğu için herkes oraya bakıyor ama daha önemli olanlarda var. Mesela sosyal haklara kimse bakmıyor. Onlarla birlikte ortalama aldığımızda herkese değişik olmakla birlikte benim maaşıma %18-20 yansıyor.

1. İşçi: Bence sözleşme fena bir sözleşme değil. Kimsenin şimdi çıkıp bu niye böyle olmuş demeye hakkı yok. Çünkü TİS komitesindeki arkadaşlar toplantılara katılmadan önce, bölümlerdeki arkadaşlara sözleşmeye eklemek istedikleri bir şey olup olmadığını sorarak toplantıya katılıyordu. O zaman sesini çıkarmayanların şimdi bir şey demeye hakkı olabilir mi? Ya da söyleyene o zaman neredeydin demek hakkımız yok mu?

3. İşçi: Biz doğru düzgün sözleşme yapmayı bilseydik yükü sadece temsilcilere bırakmasaydık daha iyi bir sözleşme olabilirdi.

Bülten: *Nasıl olabilirdi, ne yapılamadı?*

3. İşçi: Mesela hiç kimse ne eklenebilir diye düşünmedi. İyi olurdu derken zam oranı üzerine söylemedim, daha çok sosyal haklar için geçerli bu. Örneğin bir arkadaş okuyanlara eğitim yardımı alınsın dedi, oldu. Biri de bunu senede 2-3 defa alalım dese olacak. 1 kilo değil de 5 kilo sabun desek olacak. Ya da kömürün yanına odun parası da istesek patron kabul edecek. Yani işçilerin tamamının bunun üstünde düşünmesi gerekiyor.

Bülten: *Sözleşme sonrası patronun uymadığı hükümler var mı?*

2. İşçi: Şu ana kadar çok önemli bir sorun olmadı. Ama patronun imzalamasına rağmen itiraz ettiği disiplin yönetmeliği hükümleri var. Patron artık sular duruldu diye düşünüyor ve kelle toparlamanın zamanı geldi diyor. Şu an için sorun değilse bile olabilecek tek olumsuzluk bu.

Bülten: *SEKA direnişte, TEKEL ve SEKA'ya sahip çıkıp, Telekom işçileri mücadele çağrıları yapıyor, Alkom işçileri bu süreci takip ediyor mu?*

1. İşçi: Tabii takip ediyoruz. Yakın zaman da bir grup arkadaş SEKA'ya ziyarete gitti. Temsilci arkadaşla birlikte arkadaşlar TEKEL eylemine katıldı. Fakat bunlara daha hazırlıklı ve örgütlü olmak gerekiyor.

Bülten: *Bu nokta da sendikanın duyarlılığı ne durumda?*

2. İşçi: Şu ana kadar hiçbir şey gelmedi, temsilci arkadaş onları gelişmelerden haberdar ediyor. Fakat onlar haberimiz yok, merkez bir şey söylemedi diyerek geçiştiriyorlar.

3. İşçi: Sendikaya baskıyı arttırmak gerekli, şu sıralar gelişen her hareketliliğe destek vermek son derece önemli.

Bülten: *Çevre fabrika işçilerine dönük planlarınız var mı, ilişki kurulabiliyor mu?*

3. İşçi: Sürekli gözlemliyoruz ne olup bitiyor diye. Mutlaka bizim yanımızda yeni örgütlenmesi gerekenlerde olmalı, bunun için çaba harcıyoruz. Örneğin farklı sektörde olsa da Petrol-İş'in bir işyeri örgütlenme çabasına ortak olduk. Bunu devam ettireceğiz.

İşçi kütüphanesinden...

Bu sayıda Çınar Yayınları tarafından hazırlanan Rıfat Ilgaz'ın "Bütün Şiirleri" adlı kitabın önsözünde, Server Tanilli'nin Rıfat Ilgaz'ın şairliği ile ilgili düşüncelerini aktarıyoruz;

Nitekim, edebiyata da şiir kapısından girmiştir Rıfat Ilgaz.

1940'lı yıllara varıldığında, bir ateş çemberi ile çevrili ve sosyal sorunların burgacında kıvranan Türkiye'de, Cumhuriyet şiirinin üç büyük odak noktasından biri olan 'millici şairler', kuru bir yurt güzellemesinin sığlığı içindedirler; ikinci odakta Yahya Kemal, Hülya tepeler, hayal ağaçlar'la oyalamaktadır. Üçüncü odağın başındaki Nazım Hikmet, büyük bir çığır açmıştır ve düzeni sorgulamaktadır. Ne var ki, tehlikeli bir iştir yaptığı ve o yüzden toplumla ilişkisi koparılmıştır, hapishanededir.

İşte bu ortamda, genç şairlerin bir bölümü, 'Garip Çizgisi'nde, şairanelikten uzak, 'küçük adam'ın sorunlarına eğilirken; '1940 kuşağı' adını alacak bir başka bölümü, Nazım Hikmet'in açtığı yoldan ilerleyerek bir başka şiir dünyası yaratırlar: Sosyal yanı ağır basan 'toplumcu gerçekçi' bir şiir anlayışıdır bu. A. Kadir, Niyazi Akıncıoğlu, Ömer Faruk Toprak, Suat Taşer, Cahit Irgat, Mehmet Kemal, Arif Damar gibi şairlerin oluşturduğu topluluğun en önemli adlarından biri de Rıfat Ilgaz'dır.

Nedir özellikleri Rıfat Ilgaz'ın kurduğu şiir dünyasının?

1940 öncesinde, bireysel duyarlılıklara, üstelik heceli-uyaklı biçimlerle bağlı şair, 40'lı yıllarda, çevresindeki dünyayla, bütün çelişmeleri içinde yüzyüze gelir. Savaş yıllarının daha da ağırlaştırdığı koşullarda, işçisi, köylüsü, dar gelirlisi ve yoksuluyla çileli bir yaşamı bölüşen insanlardır gördüğü sanatçımızın; o yaşamın içinde, onun daha da yakından tanıdığı okul, Hastahane, sanatoryum ve cezaevi çevresidir. Şair de, ister istemez, soyut insandan acı çeken, ezilen somut insana çevirecektir bakışlarını. Bu, temalarını belirlerken, şiirinin biçimini de değiştirir.

Dil, gitgide yalınlaşır, açık ve akıcı bir nitelik kazanır. Tanıdığı çevrelerin insanlarını, onların duyguları, özlemleri ve çelişkilerini, yine onların diliyle yansıtır şiire; yerine göre halk deyimlerinden de yararlanır şair.

Toplumsal çelişkilerin-üstelik-ayyuka çıktığı bir ortamda, şairin, sosyal acılara sözcülük ederken, yergici olmamasına imkan var mı? Ne var ki, yapıcı bir yergidir bu ve bir yerde daha güzel bir dünyaya olan umuttan da kopuk değildir. Öyle bir dünya için kavgaya ve direnişe açıkça çağrıda bulunduğu da olur şairin; ama bunu yaparken, hiçbir zaman sloganlaşmaz dili ve sanatın gereklerine ters düşmez. Bizzat kendisi ağır politik baskılar altındayken bile, ayakta kalmayı sürdüren, acılı ama yaşama direncini yitirmeyen ve kavgayı elden bırakmayan bir sestir onunki.

Çağdaş şiirimizin de en onurlu seslerinden biri.

Şu seslenişten etkilenmez olabilir misiniz?

"Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol ışık ol yumruk ol
Karayeller başına indirmeden çatını
Sel suları bastığın toprağı dönüm dönüm
Alıp götürmeden büyük denizlere
Çabuk ol"

Ünlü şiirlerinden birinde, '*Parmaklığın ötesinden*'de, şair, *"İnsanları alabildiğine sevmeyi bırakmazlar yanına*" diye başlar. Gerçekten de öyle oldu; sanatçımız, *"suçun kendisinde olmadığını*" bilse de, özgürlüğe düşman güçler onun da ömrünün beş buçuk yıldan fazlasını, demir parmaklıkların arkasındaki karanlıkta çaldılar.

İşte *Yarenlik*'le (1943) başlayan, sonra *Sınıf* (1944), *Devam* (1953) ve arkasından gelen kitaplarında süren; her menzilde kendini aşan; toplumun olduğu kadar sanatın da nabzını tutup özde ve biçimde en yeni açılımlara kadar izleyerek özümseyen bir şiir serüveninin bilançosu!

Çekinmeden söylemeli de; Nazım Hikmet'in arkasından, Türkiye'de 'İnsan Manzaraları'nı Rıfat Ilgaz'dan daha hünerli sürdüren ve zenginleştiren bir başka şair çıkmadı diyebiliriz.

"Eskimeyen bir şey var Rıfat Ilgaz'da. Gerçekliğin sürgit haklı çıkarmasında mı aramalı onu; yoksa şairin duyarlığında ve 'yürek işçiliği' dediği sanatsal gücünde mi?

İkisinde birden, diyeceğim.

Güzel okumalar dileyerek." *(Server Tanilli)*

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 172 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Ocak 2005 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST